

mærkning, jeg vilde tillade mig at gjøre i Anledning af en Uttring, som den ærede Forslagsstiller nylig fremsførte, nemlig, at han havde talt med Flere fra Kjøbenhavn, som antog, at Lovforslaget vilde være til Gavn for Kjøbenhavn. Jeg maa paa Landmandens Begne erklære, at jeg troer, at det ogsaa vil være til Gavn for Landmanden. Det er virkelig ikke nogen liden Gæne, nei, den er større, end den ærede Minister maaskee antager, — at disse Lovbestemmelser gjælde for Kjøbenhavns Torve i Almindelighed, og jeg er ogsaa overbevist om, at det ikke forholder sig aldeles rigtigt, naar den ærede Minister troer, at Torvet bliver ligesaa godt søgt, endstjøndt disse Bestemmelser ere gjældende, som hvis de ikke vare det; thi jeg veed for mit Vedkommende, at jeg og mange af Omegnens Beboere netop ikke søge Kjøbenhavn som Torveplads paa Grund af disse Bestemmelser. Vi søge meget hellere, selv om vi skulle kjøre lidt længere, til andre Steder end til Kjøbenhavn med vort Korn, paa Grund af disse Bestemmelser, og jeg troer derfor, at det var i Alles Interesse, om de bleve hævede og dette Lovforslag gif igjennem.

C. M. K. Christensen: Ligesom jeg i sin Tid har været med at stemme som Medlem af Kjøbenhavns Borgerrepræsentation for Torvetvangens Ophævelse, skal jeg ogsaa nu stemme derfor, og det saameget hellere, som her jo ikke er Spørgsmaal om Torvetvangens Ophævelse i Almindelighed, men kun med Hensyn til uformalede Kornvarer; og den meest Ungstelige iblandt de Ungstelige kan dog Intet have derimod at indvende, da det jo er bekendt nok, at ingen af Kjøbenhavns Indvaanere kjøber Kornvarer paa Torvet til eget Forbrug. Naar der altsaa ingen Ulemper er fra den Side ved Lovbudets Ophævelse, saa veed jeg ikke, hvorfor det skal bestaae, især da der muligens kunne være Ulemper ved dets Bestaaen fra andre Sider. Der er saaledes sagt mig, — jeg veed ikke, hvorvidt det er rigtigt, — at Politiets Betjente begunstige nogle Handlende fremfor andre imod Douceurer. Jeg veed, som sagt, ikke, om det forholder sig saaledes; men der kunde jo tænkes saadanne Ulemper, og, naar de kunne hæves, uden at

der derved fremkommer Ulemper fra nogen anden Side, saa begriber jeg ikke, hvorfor man skulde holde paa en saadan Lovbestemmelse.

Sjæberning: Den ærede Minister har, forekommer det mig, ikke givet nogen som helst Grund, hentet fra Sagen selv, hvorfor man ikke skulde gaae ind paa dette Lovforslag. Skulde han have gjort det, saa maatte han have opstillet en Beregning for os, hvorved han godtgjorde, at Sælgerne fik bedre Betaling og Kjøberne billigere Priser derved, at de spildte Tiden til Unytte paa Torvet. Dersom den ærede Minister paa den ene Side kan bevise, at det, at Sælgeren er under visse Indskrænkninger, er bunden til visse Lider, til visse Kjøbere o. s. v., og paa den anden Side, at Kjøberen ikke kan benytte den for ham meest hensigtsmæssige og meest passende Tid, — kan den ærede Minister bevise, at disse to Ting i Forening skulde nedstemme Priserne paa Varerne, saa har han Ret; dersom det imidlertid ikke skulde kunne lykkes ham — og det vil ikke lykkes ham, medmindre han beviser, at Tiden har en negativ Værdi, — saa troer jeg, at han maa indrømme, at den eneste Grund til at holde paa de bestaaende Anordninger er den, at de ere der. Men denne Grund vil heller ikke være god; thi, naar den ærede Minister overveier, hvad der er skeet i en lang Række af Aar, vil han see, at den samme Modstand mod at opgive disse Anordninger, saa at sige ved de samme Ordspøininger, som den ærede Minister gjør det nu, har fra en eller anden Side været gjort, hvergang der har været Spørgsmaal om at tage endeel af dem bort, og dog har Tidens Løb stadigt høvlet den ene Spaan af dem efter den anden, saa at det, der nu er tilbage, er uden al Bessyttelse og kun til Byrde. Dersom den ærede Minister kan vise mig, at der er nogen Bessyttelse i det, der bestaaer, for et endog blot nogenlunde tilstrækkeligt Antal Menneffer paa nogetsomhelst Sted, saa skal jeg vige tilbage fra min Sætning; men, saalænge den ærede Minister kun har almindelige Betragtninger, hentede fra, hvad Folk synes og hvad Folk tale og hvad Folk demme, maa han ikke tage mig det ilde op, at jeg ikke kan tage den Art Argumentationer for god. Dersom Ministeren kunde sige: